

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 114/2013-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 20. februára 2013 predbežne prerokoval sťažnosť MVDr. D. Š., B., zastúpeného advokátom JUDr. I. H., T., namietajúcu porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základných práv zaručených čl. 36 ods. 1 a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, práva na účinný právny prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach uznesením Okresného súdu Bratislava V č. k. 37 Er/4472/2012-44 z 15. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MVDr. D. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2013 doručená sťažnosť MVDr. D. Š. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „povinný“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, základných práv zaručených čl. 36 ods. 1 a čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), práv zaručených čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) a práva zaručeného čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný pakt“) uznesením Okresného súdu Bratislava V (ďalej len „okresný súd“) č. k. 37 Er/4472/2012-44 z 15. októbra 2012.

2. Zo sťažnosti a z k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení povinného v exekučnom konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 37 Er/4472/2012, č. Ex 69/2012, predmetom ktorého bolo vymoženie pohľadávky oprávnenej na sumu 5 350 € s príslušenstvom a trovami konania na základe (z titulu) notárskej zápisnice z 28. marca 2012, ktorej súčasťou bolo uznanie dlhu sťažovateľa oprávnenej. Proti upovedomeniu súdneho exekútora o začatí exekúcie zo 16. augusta 2012 podal sťažovateľ 23. augusta 2012 *„Námietky proti exekúcii... Návrh na zastavenie exekúcie z dôvodu nemajetnosti povinného... Žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov...“*. Námietky doplnil sťažovateľ podaním z 5. septembra 2012 označeným ako *„Precizovanie a potvrdenie podania povinného zo dňa 23. 08. 2012...“*. Okresný súd uznesením č. k. 37 Er/4472/2012-44 z 15. októbra 2012 *„námietky povinného proti exekúcii vedenej pod sp. zn. 37 Er 4472/2012, č. Ex 69/2012 zamietla“*.

3. Sťažovateľ uviedol, že exekučný súd *„úplne sa odmietol zaoberať a vôbec sa nezaoberal sťažovateľovými námietkami z 5. 9. 2012... pri konaní a rozhodovaní o námietkach povinného iba povrchno a formalisticky... uznesenie o zamietnutí všetkých námietok povinného proti exekúcii trpí hrubými pochybeniami, nedostatkami a porušeniami zákona, ktorých prejavom je zjavne nedostatočná odôvodnenosť, dôkazná nepodloženosť, nepreskúmateľnosť a až arbitrárnosť... uznesenie neobsahuje odôvodnenie, ktoré by jasne,*

zrozumiteľne, dostatočne a presvedčivo dávalo odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany...“.

4. Podľa názoru sťažovateľa „uznesenie exekučného Okresného súdu... zo dňa 15. 10. 2012 je celkom zjavne nedostatočne odôvodnené, dôkazne nepodložené, formalistické, nepreskúmateľné a zároveň je arbitrárne, nezákonné a ústavne neakceptovateľné...“

Predmetné uznesenie... trpí hrubými pochybeniami, nedostatkami a porušeniami zákona, ktorých prejavom je najmä zjavne nedostatočná odôvodnenosť, dôkazná nepodloženosť, nepreskúmateľnosť a arbitrárnosť a ktorých podstatou sú závažné porušenia základných princípov materiálneho právneho štátu, čo všetko v konečnom dôsledku vyústilo až do fatálneho, nezákonného a ústavne neakceptovateľného závažného porušenia základných práv sťažovateľa, predovšetkým sťažovateľovho základného práva na spravodlivý proces a súdnu ochranu v spojení so sťažovateľovým základným právom na ochranu majetku a sťažovateľovým základným právom na účinný prostriedok nápravy tak, aby exekučné konanie súdu prebiehalo v súlade so zákonom a s ústavnoprávne a medzinárodnoprávne garantovanými základnými právami.“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„1. Okresný súd... uznesením sp. zn. 37 Er/4472/2012-44 zo dňa 15. 10. 2012, ktorým zamietol námietky povinného (teraz sťažovateľa) proti exekúcii vedenej pod sp. zn. 37 Er/4472/2012, č. Ex 69/2012, porušil sťažovateľovi... základné právo na súdnu ochranu (v spojení so základným právom na ochranu majetku) zaručené podľa čl. 46 ods. 1 v spojení s čl. 20 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 36 ods. 1 v spojení s čl. 11 ods. 1 Listiny... a zároveň porušil sťažovateľovi základné právo na spravodlivé konanie (v spojení so základným právom na účinný prostriedok nápravy a so základným právom na ochranu majetku) zaručené podľa čl. 6 ods. 1 v spojení s čl. 13 Dohovoru... a aj v spojení s čl. 1 Dodatkového protokolu (č. 1) k Dohovoru... a podľa čl. 14 ods. 1 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach...“

2. Ústavný súd... zrušuje uznesenie Okresného súdu... zo dňa 15. 10. 2012 a celú vec vracia Okresnému súdu... na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. *Ústavný súd... priznáva sťažovateľovi... náhradu trov konania (právneho zastúpenia)...“*

II.

6. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

9. Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia v petite sťažnosti označených základných práv zaručených ústavou a listinou, ako aj práv zaručených dohovorom, dodatkovým protokolom a medzinárodným paktom uznesením okresného súdu č. k. 37 Er/4472/2012-44 z 15. októbra 2012 (pozri bod 5).

10. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98 tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, I. ÚS 443/2012). K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti, nesporne patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09, m. m. IV. ÚS 62/08, I. ÚS 443/2012).

11. Ústavný súd považoval za potrebné tiež poukázať na svoje ústavné postavenie, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštitúciou (*mutatis mutandis* II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96). Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

12. Uvedenými právnymi názormi sa ústavný súd riadil aj pri predbežnom prerokovaní sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojich ústavou, listinou, dohovorom, dodatkovým protokolom a medzinárodným paktom garantovaných základných práv napadnutým uznesením okresného súdu. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že podľa názoru sťažovateľa okresný súd napadnutým uznesením porušil označené základné práva (resp. práva) predovšetkým namietaným postupom uvedeným v bodoch 3 a 4. Bolo preto úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti posúdiť, či medzi odôvodnením napadnutého uznesenia okresného súdu týkajúceho sa uvedených námietok a sťažovateľom označených základných práv podľa ústavy a listiny, resp. práv podľa dohovoru, dodatkového protokolu k nemu, ako aj medzinárodného paktu existuje taká príčinná súvislosť, ktorá by po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie zakladala opodstatnené dôvody na vyslovenie ich porušenia.

13. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny) každý má právo vlastníť majetok. Vlastnícke právo všetkých účastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo, aby jeho záležitosť bola spravodlivo prejednaná. Podľa čl. 13 dohovoru má každý právo na účinné právne prostriedky nápravy, podľa čl. 1 dodatkového protokolu každý má právo pokojne užívať svoj majetok, podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné.

14. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny (ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) označeným rozhodnutím okresného súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o námietkach sťažovateľa proti exekúcii uznesením č. k. 37 Er/4472/2012-44 z 15. októbra 2012 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, listiny a dohovoru.

15. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom uznesenia okresného súdu dospel k záveru, že okresný súd svoje rozhodnutie, ktorým zamietol námietky sťažovateľa proti exekúcii, náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na tomto základe vyvodených právnych záverov. V odôvodnení okresný súd [v podstatnom vo vzťahu k námietkam sťažovateľa (pozri tiež body 3 a 4)] oboznámil dovtedajší priebeh exekučného konania a najmä námietky sťažovateľa proti začatiu exekúcie a následne na to svoje právne závery:

«Povinný v námietkach uvádza, že oprávnená mu vedome poskytla peňažné pôžičky využité prioritne na peňažné vklady do stávk a hier. Okrem peňažného dlhu voči oprávnenej má aj iné peňažné dlhy, ktoré nedokáže reálne splácať, nakoľko za rok 2011 sa mu podarilo dosiahnuť celkové príjmy len vo výške 481,43 Eur. Dňa 28. 03. 2012 podpísal notárku zápisnicu, ktorej prílohou je uznanie dlhu na sumu 5.500 Eur voči oprávnenej. Uvádza, že oprávnená nesúhlasila s návrhom na splácanie dlhu splátkami vo výške 100 - 150 Eur mesačne. Dňa 16. 04. 2012 matka povinného uhradila prvú splátku vo výške 150 Eur, čím sa výška pohľadávky oprávnenej znížila na 5.350 Eur. Povinný tiež uvádza, že nakoľko notárska zápisnica zo dňa 23. 08. 2012 nebola podpísaná slobodne, ale pod psychickým nátlakom a vyhrážkami, je táto notárska zápisnica neplatná, a ako exekučný titul nevykonateľná. Povinný ďalej namieta, že poverenie na vykonanie exekúcie č. 5105/119613 zo dňa 03. 07. 2012 mu nebolo nikdy doručené. Povinný tiež uvádza, že nie je schopný uhradiť pohľadávku oprávnenej jednorazovo, ale iba podľa splátkového kalendára v mesačných splátkach maximálne vo výške 100 - 150 Eur. Povinný súčasne namieta výšku trov exekúcie vzhľadom na jeho mizivý finančný príjem, nemá žiadny hnutelný ani nehnuteľný majetok a žiada o odpustenie trov exekúcie alebo aspoň o ich zníženie na minimálnu sumu. Povinný v predmetnom podaní alternatívne navrhuje zastavenie predmetnej exekúcie z dôvodu nemajetnosti, nakoľko jeho majetok nepostačuje ani na úhradu trov exekúcie. Predmetné podanie povinného obsahuje tiež žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov týkajúcich sa exekúcie vrátane poplatku za námietky proti exekúcii z dôvodu nemajetnosti povinného. Povinný k námietkam priložil kópiu daňového priznania povinného za rok 2011 a kópiu výpisu z bankového účtu Mgr. H. Š. (matky povinného).

Dňa 10. 09. 2012 bolo tunajšiemu súdu doručené doplnenie námietok povinného zo dňa 05. 09. 2012, označené ako „1. Precizovanie a potvrdenie podania povinného zo dňa

23. 08. 2012 vzhľadom na súdny exekútorom opravené upovedomenie o začatí exekúcie a o spôsobe vykonania exekúcie, 2. Plnomocenstvo na zastupovanie“. V tomto podaní povinný uvádza, že poverený súdny exekútor vyhotovil opravu upovedomenia o začatí exekúcie, pričom podstatou tejto opravy je jednak zmena priezviska oprávnenej osoby, ako aj zmena výšky exekvovanej pohľadávky z pôvodnej sumy 5.500 Eur na 5.350 Eur a tiež čiastková zmena niektorých položiek príslušenstva. Povinný však namieta výšku trov právneho zastúpenia oprávnenej pri exekúcii, nakoľko sadzba tarifnej odmeny advokáta aj za zastupovanie pri exekúcii sa odvíja od výšky exekvovanej pohľadávky. Ako povinný ďalej uvádza, opravné upovedomenie v porovnaní s pôvodným upovedomením nereflektovalo žiadne iné argumenty povinného uvedené v jeho námietkach zo dňa 23. 08. 2012. Súd však pri rozhodovaní o námietkach povinného proti exekúcii na toto doplnenie nebude, v súlade s § 50 ods. 1, tretia veta, prihliadať.

Podľa § 50 ods. 1 zákona č. 233/1995 o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len ako „Exekučný poriadok“) a o zmene a doplnení ďalších zákonov, povinný môže vzniesť u exekútora povereného vykonaním exekúcie do 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie námietky proti exekúcii, ak po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránia jeho vymáhateľnosti, alebo ak sú tu iné dôvody, pre ktoré je exekúcia neprípustná. To isté platí, ak sa namieta, že oprávnený alebo povinný nie sú právnymi nástupcami osoby uvedenej v exekučnom titule. Námietky musia byť odôvodnené a na dodatočne uvedené dôvody sa neprihliadne. Ak po podaní námietok exekútor upustil od vykonania exekúcie, o námietkach netreba rozhodnúť.

Z vyššie uvedeného vyplýva, že námietky proti exekúcii sú procesnou obranou povinného proti neprávom vedenej exekúcii, ktorých cieľom je zastavenie exekúcie alebo upustenie od vykonania exekúcie z dôvodov taxatívne ustanovených v zákone. Konanie o námietkach povinného proti exekúcii je svojím charakterom sporom o začatie exekúcie, v ktorom exekučný súd na základe námietky povinného rozhoduje o otázke, či sa exekúcia začala oprávnene. Námietky však nie sú opravným prostriedkom proti exekučnému titulu a povinný v konaní o námietkach proti exekúcii nemôže s úspechom uplatňovať také skutočnosti, ktoré mal uplatniť v pôvodnom konaní.

Súd pri rozhodovaní o námietkach povinného preskúmal námietky, exekučný titul a dospel k záveru, že námietky povinného sú neopodstatnené a je potrebné ich zamietnuť.

Súd konštatuje, že povinným uvádzaná zlá finančná situácia nie je okolnosťou, ktorá nastala po vzniku exekučného titulu, a ktorá by spôsobila zánik vymáhaného nároku alebo bráni jeho vymáhateľnosti. Povinný prostredníctvom vznesených námietok nepoukázal a nepreukázal žiadne okolnosti, ktoré by spôsobili zánik vymáhaného nároku alebo bránili jeho vymáhateľnosti a ani nepoukázal na iné dôvody, pre ktoré by bola ďalšia exekúcia neprípustná. Samotná skutočnosť, že povinný v súčasnosti nemá dostatok finančných prostriedkov, nie je dôvodom na vyhovie podaných námietok. Majetkové pomery povinného zisťuje súdny exekútor a až na základe negatívnych výsledkov ním vykonaných šetrení možno uvažovať o zastavení exekúcie, spravidla na návrh oprávneného alebo podnet súdneho exekútora.

V súvislosti s námietkou povinného voči platnosti a účinnosti exekučného titulu, notárskej zápisnice, č. k. N 99/2012, Nz 11004/2012, NCRIs 11289/2012 zo dňa 28. 03. 2012 súd uvádza, že pri posudzovaní notárskej zápisnice sa uplatňuje prezumpcia jej správnosti. Notárska zápisnica je spôsobilým exekučným titulom vtedy, ak okrem formálnych podmienok vykonateľnosti spĺňa podmienky materiálnej vykonateľnosti. Jednou z podmienok materiálnej vykonateľnosti je, aby notárska zápisnica obsahovala právny záväzok, ďalšími sú označenie oprávnenej osoby, povinnej osoby, právneho dôvodu, predmetu a času plnenia a súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. Súd má za to, že sú splnené všetky podmienky formálnej a materiálnej vykonateľnosti notárskej zápisnice, č. k. N 99/2012, Nz 11004/2012, NCRIs 11289/2012 zo dňa 28. 03. 2012 a táto je exekučným titulom podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku.

Súd dáva povinnému do pozornosti tiež § 56 ods. 9 Exekučného poriadku, podľa ktorého, exekútor môže s písomným súhlasom oprávneného uzavrieť písomnú dohodu s povinným o postupnom splatení vymáhanej pohľadávky. Počas plnenia písomnej dohody o postupnom splácaní vymáhanej pohľadávky exekútor v exekúcii iným spôsobom nepokračuje.

Na základe vyššie uvedených zákonných ustanovení a skutočností, súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia a námietky povinného proti exekúcii zamietol.»

16. Predmetné rozhodnutie okresného súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov a ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery

boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom okresného súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že okresný súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody uznesenia okresného súdu č. k. 37 Er/4472/2012-44 z 15. októbra 2012 sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu okresný súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani

povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím okresného súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (a tiež aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosť v tejto jej časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Sťažovateľ v ďalšej časti sťažnosti namietal porušenie základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu, ku ktorému malo dôjsť zamietnutím jeho námietok proti exekúcii, a to porušením jeho „základného práva na súdnu ochranu v spojení so základným právom na ochranu majetku“, ako aj porušením práva „na spravodlivé súdne konanie... v spojení s čl. 1 dodatkového protokolu“.

21. Ústavný súd podľa svojej stabilizovanej judikatúry (napr. II. ÚS 78/05) zastáva názor, že všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým patrí aj základné právo vyplývajúce z čl. 20 ods. 1 ústavy, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy. Inak povedané, o prípadnom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy by bolo možné uvažovať zásadne len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosných princípov vyjadrených v čl. 46 až čl. 50 ústavy, resp. v spojení s ich porušením. Z uvedeného vyplýva, že porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy (čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu) možno v konaní pred ústavným súdom zásadne namietiť len v spojení

s namietaním porušenia základných práv, resp. ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 48 ústavy. Táto právomoc ústavného súdu však nie je zároveň spojená so vznikom jeho oprávnenia a povinnosti hodnotiť právne názory všeobecných súdov, ku ktorým dospeli na základe výkladu a uplatňovania zákonov. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02).

22. Ústavný súd v okolnostiach prípadu nezistil, že by rozhodnutie okresného súdu bolo svojvoľné alebo v zjavnom vzájomnom rozpore či urobené v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou. Ústavný súd v takomto prípade nemá žiaden dôvod a ani oprávnenie na prehodnocovanie záverov tohto súdu. Ústavný súd dospel k záveru, že označené rozhodnutie okresného súdu, ako aj dôvody uvádzané sťažovateľom v sťažnosti neobsahujú také skutočnosti, ktoré by svedčili o porušení ústavnoprocených princípov podľa čl. 46 až čl. 50 ústavy, a teda ani základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu.

23. Vzhľadom na tieto skutočnosti a závery (bod 19) ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v tejto časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

24. V súvislosti s namietaným porušením základného práva na súdnu a inú právnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (čl. 36 ods. 1 listiny) a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sťažovateľ namietal aj porušenie čl. 13 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu (pozri body 5 a 13). Keďže v posudzovanej veci nebolo zistené postupom okresného súdu a jeho uznesením z 15. októbra 2012 porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie (bod 19), nemohlo následne dôjsť ani k porušeniu práv garantovaných čl. 13 dohovoru a čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu. Aj v tejto časti ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

25. Po odmietnutí sťažovateľovej sťažnosti ako celku nebol už právny dôvod zaoberať sa jeho ostatnými návrhmi, t. j. návrhom na zrušenie označeného uznesenia okresného súdu a priznaním náhrady trov konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 20. februára 2013